



גיליון מס'
8

פרשת "ויחי"

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות הרה"ג יגאל כהן שליט"א

מזל על הזכות שנפלה בחלקה להתחתן עם בן תורה, ובכל יום נישואין תשלח מתנה לשדכנית שהכירה לה בעל מקסים שכזה.

אם ננסה לסכם את הדברים עד כאן, נמצא שגודל השמחה והאכזבה תלויה רק בנו - אם נחשוב בליבנו שמגיע לנו בריאות מושלמת, וחוכמה אין סופית, וכסף עד בלי ד', וכבוד לרוב ובני זוג מושלמים, וילדים לפחות כמו מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל, אזי חיינו יהיו מלאים באכזבות ובעצב חלילה, מפני שאין לאף אדם בעולם בריאות מושלמת, ולא חוכמה בלי סוף, וכל שאר הדמיונות האחרים, וזו בעצם מידת הגאווה שטבועה באדם. אבל אם נרגיש שלא מגיע לנו כלום, ובעצם כל מה שנקבל, הרי זה בגדר מתנת חנים, ולא מגיע לנו בריאות תמידית, ולא מגיע לנו חוכמה כלל, ולא מגיע לנו פרנסה בשפע, ולא מגיע לנו בני זוג, ולא ילדים, ובוודאי שלא מגיע לנו כבוד כלל. אז או אם נקבל אפילו מעט בריאות, נשמח מאוד בבריאותנו, ואם נזכה ואפילו נקבל פרנסה, לא נפסיק להודות ולהלל ולשבח לבורא יתברך על המתנה, ואם נוסיף ונקבל אפילו מעט חוכמה, אין מילים לתאר את גודל השמחה.

תארו לכם -

שבנוסף לכל המתנות חנים שקיבלנו עד עתה, זיכה אותנו השם גם בבני זוג, כמה נבכה בזמן החופה בדמעות של אושר, ואם נזכה ונהיה יותר ברי מזל, ויזכה אותנו השם יתברך בשופות איתנו בתינוק, שיבוא לעולם על ידינו, גם אם הוא יהיה ילד רגיל (ולא כמו מרן), בוודאי שנרגש ברחובה של עיר ונצטק "כמה טוב השם" עד שיזמינו לנו משטרה.

סיפור מהחיים - - -

כשהייתי רווק, וגרתי בפנימייה של הישיבה, בתנאים לא כל כך נוחים, אמרתי לעצמי: "בוודאי אחרי שאתחתן ואגור בדירה משלי - אהיה מאושר".

והנה עברו כמה חודשים מהחתונה עד שהתרגלתי למצב החדש, ההתרגשות חלפה, ולא הרגשתי מסופק במיוחד, ואמרתי לעצמי: "אם השם יזכה אותי בילדים, בוודאי שהאושר הזה יישאר איתי לעד".

והנה זה פלא! - גם ההתרגשות הזאת חלפה הלכה לה.

ואז, חשבתי לעצמי: 'אם יהיה לי רכב משלי, שאיתו אוכל להגיע לכל מקום שאחפוץ, אז בוודאי אהיה מאושר'.

עד שגיליתי שגם הרכב לא הצליח להפוך אותי למאושר.

וכך, לאחר שהרכב נתקע לי בכל מיני מקומות בארצנו הקדושה, חשבתי בליבי שאם יהיה לי רכב חדיש ונח יותר, בוודאי שארגיש סיפוק מיוחד.

והנה זה פלא! - גם זה לא עזר.

חשבתי - שאם אסיים את מבחני הרבנות בהצלחה, בוודאי שלא יהיה מאושר ממני.

וגם התרגשות זו, לאחר חודש ימים חלפה לה.

טוב, אמרתי לעצמי, כנראה שהמבכנים לדיינות יעשו את עבודתם ויהפכו אותי למאושר.

אלא שגם לאחריהם, בדיוק כחודשיים, נעלמה ממני ההתרגשות.

אז אמרתי בליבי: "זה בטח בגלל שאנחנו גרים בדירה קטנה ובשכירות, ואם רק יתן לנו הבורא יתברך את האפשרות לקנות דירה מרווחת משלנו, בוודאי שבזה תסתים הרדיפה אחר האושר".

והנה למרבה הפלא - גם לזה התרגלתי מהר מאוד.

וכך המשכתי בחיפושי אחר האושר - - -

עד שהיום זכיתי להבין, שהאושר נמצא אצלי בלב, ואם רק אעצור ואתבונן על אין סוף מתנות של חנים שקיבלתי מאת בורא העולם, ואבין שמה שיש לי כעת זה הטוב ביותר עבורי בעולם.

הבריאות שנתן לי הבורא יתברך עד היום, אמונה למלאות אותי באושר, כך גם היכולת לקרוא ולכתוב, גם זה אינו מובן מאליו והרי זה בגדר מתנת חנים. העיניים שלי שיכולות לראות, ולעזור לי לכתוב ספר זה, מתנה גדולה הם מאת השם יתברך, וכך הבנתי שאם אעבור על כל פרט, ואפילו הקטן ביותר שיש לי עכשיו, אזי האושר המיוחל יכנס סוף סוף בליבי. שבת שלום

ניתן להביא דוגמאות רבות להבדלים בין האדם השמח והאדם העצב, ואשתדל להביא דוגמאות שכיחות.

אברך שרוצה להיות גדול הדור, וחושב לעצמו שהוא חייב ללמוד בכל יום עשרה דפי גמרא לפחות, שאם לאו, הרי לא יצא ממנו גדול הדור, אם חלילה קרא וסיים רק שמונה דפים, בוודאי ילך לישון בהרגשת חוסר, ויאמר לעצמו - "מה יצא ממני". וחברו - שרוצה לעשות רק נחת רוח לבורא יתברך, ומשתדל ללמוד בכל כוחו, אם בסוף היום ימצא שלמד שמונה דפי גמרא, ילך לישון כשחיוך נסוך על פניו, ובליבו הרגשת תודה לקדוש ברוך הוא על הזכות שנפלה בחלקו ללמוד שמונה דפי גמרא.

אדם שחושב שהאושר שלו טמון בכסף, ואם לא ירוויח לפחות אלף שקלים ביום, לא יוכל להגיע לפסגת האושר, כיון שביום שלא ירוויח סכום כזה, ירגיש אכזבה גדולה, וכפי הנראה יפיל את האשמה על הפועלים, או כל מי שימצא לנכון, אבל באותו לילה, בוודאי שלא יהיה שמח.

ואילו האדם שמבין שכסף אינו מביא לאושר כלל, ואדרבא, לימדונו חז"ל: "יש לו מנה רוצה מאתיים", יוצא לפרנסתו כדי להביא אוכל לביתו, ואינו חושב שמגיע לו הרבה, כשיחזור לביתו עם שמונה מאות שקלים, באותו יום הרי שמיד יודיע לאשתו שתלך ותקנה אוכל משובח, לעשות מסיבת הודיה להשם יתברך!

רב שזכה להרביץ תורה ברבים, וחושב בליבו שהוא דרשן מהשורה הראשונה במלכות, והנה הוא מגיע להרצאה, ומוצא בסך הכל שלושים משתתפים, בוודאי ירגיש בליבו אכזבה, ולעומתו, רב שמרגיש שלא מגיע לו ללמד תורה אפילו יהודי אחד, ובוודאי שלא מגיע לו כבוד מאף אחד, כשמגיע לשיעור ומוצא עשרה משתתפים, מרגיש שהוא בר מזל גדול שזיכה בורא העולם ללמד עשרה יהודים תורת השם.

* * *

לאחר נישואי, החליט הבורא יתברך לתת לי ולרעייתי להבין את גודל המתנה לקבל ילדים, וחיינו שבע שנים עד שנפקדנו ב"ה, ובאותן שנים חשבתי לעצמי, אולי לא מגיע לי ילדים. כמוכן כשנתבשרתי שנפקדנו אני ורעייתי, פרצתי בבכי של אושר, על המתנה הגדולה, וכשנולדו התאומות הראשונות, הרגשתי המאושר ביותר עלי אדמות.

וכך לאחר כשנתיים, פקד אותנו השם יתברך בעוד זוג תאומות מקסימות, וחמש שנים לאחר מכן, זיכנו השם בעוד בת חמודה, התוצאה עד כאן היא חמש בנות בפ".

ומאז - ועד היום - מצפים אנו למתנות נוספות...

ופעמים שואלים אותי: "אתה לא עצוב שאין לך בן שימשיך אותך?"

"אין לך טענות על הקדוש ברוך הוא מדוע לא זיכה אותך בבן זכר?"

אתם כבר בוודאי יודעים כבר את תשובתי: "מה אני ומה חיי שמגיע לי להביא לעולם נשמה אחת מעם ישראל, ובורך השם זכינו אני ורעייתי להיות שותפים עם הבורא יתברך כבר חמש פעמים! ואני - אמור להיות עצוב? הרי היו זמנים שלא דמייתי לעצמי שמישהו יקרא לי אבא, והיום חמש בנות קוראות לי אבא, ועל זה עוד אבוא חלילה בטענות לבורא יתברך!"

* * *

כך גם הדבר לגבי שידוכים, שתי בנות סמיני צנועות וחסודות, שזכו להקים את ביתן בשעה טובה ומוצלחת, שתיהן זכו בבחורים ממוצעים וטובים, האחת כל הזמן חשבה שתחתן עם בן תורה בגובה מטר שמונים ומעלה, יפה תואר, ועם הרבה מזומנים, ושכל הזמן יתרוצץ סביבה כדי למלאות את בקשותיה, ולעומתה, הבחורה השנייה, שחיפשה בעל ממוצע, שתוכל להקים יחד איתו משפחה בקדושה ובטהרה, והגובה - לא כל כך חשוב, ובוודאי שהכסף אינו מעלה ואינו מוריד.

הנה שתיהן התחתנו עם בחורים טובים ורגילים. הראשונה תרגיש כל הזמן כמה השדכנית שיקרה אותה, והבעל אינו עומד בציפיותיה, עד שאפילו תחשוב בליבה שהייתה טעות במחשב למעלה, וזהו לא זיווגה האמיתי. ואילו השנייה, תרגיש ברת

זמני כניסה ויציאת השבת

ת"א	י-ם	חיפה	ב"ש
16:22	16:01	16:10	16:24
17:14	17:17	17:10	17:17
17:44	17:48	17:49	17:39

לעילוי נשמת דניאל בן פאני

לרפואת אבי בן רות

להצלחת שלמי בן אתי

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת\ לברכה\ רפואה\ הצלחה בטל: 03-8000770



הנהגות מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

מנהל תלמוד תורה באחת הערים בצפון הזמין שיפוצניק שישפץ לו את התלמוד תורה לקראת זמן הלימודים החדש, חודש אלול. השיפוצניק איש צפוני, אינטלגנט מאוד, ולצערנו הוא עדיין אינו שומר תורה ומצוות. באחד הימים, תוך כדי השיפוצים נאנח המנהל. ולשאלת השיפוצניק, מדוע אתה נאנח? ענה המנהל כי חסרים לו עדיין כמה חדרי לימוד לשנה הבאה, והדבר מציק לו מאוד, ואין הוא יודע מה לעשות. לשמע הדברים, אמר לו השיפוצניק, למה לא תפנה לרב עובדיה יוסף, הוא בטח יפתור לך את הבעיה. המנהל לא התייחס כל כך לדברים, אך בהישנות הדבר כמה פעמים, שהוא נאנח, והשיפוצניק חוזר לו על אותה תשובה, פנה אליו המנהל בשאלה, תאמר לי מה לך ולרב עובדיה יוסף, מהיכן בכלל אתה מכיר אותו? אמר לו השיפוצניק, תשמע הטיב: אני בעבר הייתי שומר ראש של הרב. ופעם בחודש אלול הייתי בטיסה במסוק מעכו לצפת יחד עם הרב, והמשמש בקודש רבי צבי, והנה באמצע הטיסה, הרב קיבל התקף לב. המסוק נחת, ואני עשיתי לרב החייאה, וכעבור כמה דקות הרב חזר לקדמותו. הרב שאל מי הציל את חיי? אמרו לו, השומר ראש. הרב קרא לי ואמר, מהיום אתה כמו אחד הבנים שלי, כל דבר שאתה צריך תפנה אלי. ובאמת שפעמים אני עולה לרב לקבל עצה וברכה. אבל הסיפור לא הסתיים, תקשיב הטיב:

אשתי ילדה בן ראשון, ולא ספרתי לרב כלום. לאחר תקופה קצרה, הפרצוף שלו התעוות, הלכתי לרופאים גדולים ומפורסמים, ולא עלה בידים לעשות מאומה. לא ידעתי מה לעשות. יום אחד אמרו לי החברים, יש לך קשר עם הרב עובדיה, לך אליו ובקש ממנו ברכה. וכך עשיתי עליתי לביתו של הרב, וספרתי לו הכל, ובקשתי ברכה. הרב הקשיב, וכך אמר לי: "אפילו שאתה לא אוהב את השם 'יצחק', תקרא לבנך 'יצחק', יצחק זה מלשון צחוק, וכשבעזרת ה' הוא יתחיל לצחוק, פרצופו יסתדר." ואני עומד ומשתהה, מי אמר לרב שאני לא אוהב את השם 'יצחק'. כי באמת כך היה, כשבני נולד, אשתי רצתה שנקרא לו 'יצחק', כשמו של חמי שנפטר. אך אני טענתי: "אינני רוצה לראות תמיד את המצבה של חמי מול העיניים". והרב ראה זאת, ואמר לי שאקרא לו 'יצחק' למות שאני לא אוהב את השם הזה, ובעזרת ה' תבוא הישועה. ברור שעשיתי כפי מה שהרב אמר, ובני הבריא ברוך ה'. עכשיו אתה מבין למה אני אומר לך, לך לרב ותראה את הישועה!?



שאלות ותשובות ממורנו הרה"ג יגאל כהן שליט"א

שאלה: לפני שחזרתי בתשובה עשיתי רוורס עם הרכב, ופגעתי ברכב חונה, ולא הסתכלתי לראות מי הרכב ומה הנזק, ועכשיו אני רוצה לשלם, אבל אינני יודע למי, מה עלי לעשות?

תשובה: תיתן סכום שהנך מעריך את הנזק לצדקה, להצלחת הניזק.
שאלה: מה הדין אם אדם חבר בקופת חולים "כללית" וחברו בקופת חולים "מכבי" האם מותר להחליף כרטיסים ולהשתמש בו לקניית תרופות או מוצרים?
תשובה: ודאי שאסור שהרי גזול הוא את הקופ"ח של חברו שאינו חבר בה.
שאלה: הזמינו אדם לצלם אירוע, ועל רבע שעה מקבל 100 שקל. והצלם איתר ב 7-8 דקות, ונתנו לו 100 שקל וביקש ממנו שיחזיר חצי מהסכום עקב האיחור שלו, מה צריך לעשות? ומה הדין אם הצלם השלים את הדקות שחיסר?
תשובה: אם איתר צריך להוריד מהסכום שקיבל כפי החשבון שחיסר, ואם השלים הדקות שהחסיר ועדיין היו שם האנשים, הרי מגיע לו כל הסכום. ואם לא, יתפשר עם בעל האירוע.

שאלה: האם מותר לקחת שקיות מהסופר כשקנה שם? ומה הדין אם מניח כל מוצר בשקית?

תשובה: אסור לקחת שקיות ריקות מהסופר ויש בזה משום לא תגנובו, ואפילו להניח מוצר אחד בשקית נראה שבעל הבית לא מסכים, ואסור.
שאלה: האם מותר לבעל להשתמש ב"רב קו" חופשי של רעיתו? ומה הדין בחברים?
תשובה: לפי הידוע לי אגד ודן לא מרשים למישהו אחר להתשמש ברב קו, ולכן אסור להשתמש בו ללא רשותם, של שהרי האוטובוסים הם בבעלותם והם מתנים בזה, וכל תנאי שבממון תנאו קיים.

שאלה: הנחתי את משקפי באוטובוס על המושב לידי, ופתאום התיישב מישהו על המושב ושבר את המשקף. האם הוא חייב לשלם לי?
תשובה: פטור, שהרי אין דרך להניח שם משקפים, והיושב שם הרי הוא אנוס גמור, כמו דאינא בגמ' שאין דרכם של בני אדם להסתכל בדרכים
שאלה: שכיר העובד במפעל לבלטות, ומידי פעם שובר קצת בלטות תוך כדי עבודה, ובעל הבית מעולם לא חייבו לשלם, ופעם קרה ששבר ובעל הבית לא ראה, האם חייב להודיעו?

תשובה: פועל הרי הוא כשומר שכן, וחייב על הנזקים, אלא אם כן היו באונס, ולכן כדאי שייבקש את מחילתו של בעל המפעל.
שאלה: פתחתי את דלת המכונית ורכב חולץ נכנס בדלת. על מי מוטלת האחריות?
תשובה: לפי חוק המדינה על נהג הרכב האחריות בפתחת הדלת לוודא שאין כל רכב שנוסע קרוב, ולכן אם הזיק חייב.

אקטואליה בפרשה

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

קולה של הנשמה

באחד האירועים, ניגש אלי בחור צעיר עם שאלה. אחרי הצבא – כך סיפר – יצא לטייל בדרום אמריקה, ביחד עם כ-20 מטיילים ישראלים נוספים. טיול בתוך ג'ונגלים ביצתיים, ובין נהרות שורצי תנינים ונחשים. "חווייה לגוף ולנפש" – כך הוא אמר. באחד הימים, ישב לתכנן את הטיול של מחר, ביחד עם כמה חברים, כאשר נכנס לפתע חבר לחדר ואמר להם – חברה' מחר יום כיפור!!! אין טיולים. צריך למצוא איזה בית כנסת להתפלל!!!

אני לא התייחסתי אליו, מה לי ולביהכ"נ, אני באתי לטייל!!! אבל למרבה הפתעתי נותרתי לבד, כולם הסכימו פה אחד שביום כיפור אין זה זמן ראוי לטייל, וצריך להתפלל. בלית ברירה הסכמתי, ולמחרת באתי לבית חב"ד שארגן תפילה למטיילים באזור.

את האמת שלא התפללתי – התוודה בפני – ישבתי כל היום בפינת החדר וצפיתי במתפללים...

אבל כאן קרה דבר מוזר. הרגשתי הרגשה פנימית לא מוכרת, משהו מתוכי ביקש להתרומם, להתפרץ, איזה שהיא כמיהה, למשהו שאינני יודע מה הוא. חוויה רוחנית מעולם אחר.

אולי תוכל להסביר לי מה חוויתי ???

הגמ' מספרת על מפגש מרתק בין רב יצחק – אמורא ארצישראלי – מתלמידי רבי יוחנן. לבין ר' נחמן, הדיין הממונה מטעם ריש גלותא, וחתנא דבי נשיאה. במפגש זה, אמר ר' יצחק בשם רבו חידוש, שיעקב אבינו לא מת!!! נדהם ר"נ ושאל. והרי פסוקים מפורשים הם, על פטירתו של יעקב אבינו. על 40 ימי החניטה. 70 יום לבכי וההספד, מסע הלוויה לא"י וקבורת יעקב

במערות המכפלה... וכיצד אמר ר' יוחנן שלא מת?? וביאר לו ר' יצחק. שזו דרשה מן הפסוקים "ואתה על תירא עבדי יעקב.. ואל תיחת ישראל כי הנני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ שביים". עם ישראל הוקש ליעקב, וכשם שעם ישראל חי וקיים כך גם יעקב. וכשנתבונן לעומקם של דברים – שמעתי מהגר"מ שפירא שליט"א – יעקב אבינו מסמל את נקודת האמת. "תתן אמת ליעקב" התורה נקראת אמת, וכן חותמו של הקב"ה אמת. בכל יהודי ישנה נקודת אמת פנימית שאותה אי אפשר לכבות, כמה שאדם יערים קליפות וזוהמה על נשמתו, יש בתוכו ניצוץ מנשמת יעקב אבינו. שיכולה להתפרץ ברגע של שקט נפשי, וחיבור פנימי. לפתע שומעים את קולה של הנשמה, הבוחלת בתענוגי העולם הזה, בטיולים מסעירים בדרום אמריקה. וכמיהה לקורטוב רוחניות. אמרתי לאותו מטייל – שמעת את נשמתך!!!!

שמעת בפעם הראשונה בחייך את ה"אני" האמתי שלך, את הניצוץ היהודי!!! וזהו שאמר שלמה המלך "אל תראוני שאני שחורחורתי" – למה? "ששופתני השמש".

הצבע השחור שלי איננו האני הפנימי. אלה "אלוקי נשמה שנתת בי טהורה היא".

החיבור מתבצע דרך – לימוד התורה שנקראת אמת "ונתן לנו תורת אמת – וחי עולם נטע בתוכנו".

יה"ר שנוכח לטעום האור האמת, ולעסוק בדברי תורה.

שבת שלום.



ציפיות מולידות אכזבות.

הציפייה מדשנת קרקע לאכזבה, מביאה את האדם בעל כורחו בלי שימת לב להתאכזב ולהיות בלתי מסופק מהמציאות שלו. כשמצפים ליום שמשי וקמים לגשמים – מתאכזבים, קמים במצב רוח מדוכא מבלי להבין מדוע. כשמצפים מילד להתנהג כמו אחיו, מהבעל להיות כמו הבעל של השכנה, שרוצים שהדשא יהיה קצת ירוק יותר או בית מסודר יותר – הראש לא מכוון למקום הנכון.

"איזהו עשיר השמח בחלקו" (מסכת אבות ד', א') - רק כך ניתן להיות מאושר. להסתכל על מה שכן יש ולחפש בו את הטוב, דווקא לשים דגש על המתנות הקטנות. הציפיות גורמות ליומיום להיכבד באפור, אותה מציאות יכולה להיות ורודה ממש. וזה תלוי רק בנו. ברגע שאדם מודה על המציאות שלו, מיד הוא פחות מצפה, פחות מייחל למשהו אחר כי רואה את הטוב בקיים הרגע. ברגע שמודים על זה שקמנו בבוקר יש פחות מקום לאכזבה מיום גשום או מילד שלא מקשיב, כי מה זה לעומת זה.

כשסומכים על אבא שבשמיים שכל מה שיש לנו או אין לנו זה מדויק ומדוקדק עבורנו בלי שום טעויות. שלא מצפים לדבר אחר ואומרים תודה על מה שיש בידיעה מוחלטת שמה שבאור העולם נותן לי זה הכי טוב בעבורי, אם נדע את זה בביטחון כמו שמש בצהריים אנו נרקוד משמחה כל היום וכל הסובבים אותנו ירגישו את זה. הציפיות מעצמנו להיות יותר ויותר גם כן יכולות לגרום למפלה, עדיף להסתכל מה יש ולהגדיל אותו ולא לחפש את מה שאין. כן צריך לשאוף גבוה, לבקש גבוה... להתפלל

להשם לעלות מעלה ברוחניות ובגשמיות. אבל לא לצפות שהמציאות שלנו תשתנה בין רגע. כי מנהל העולם מבין הרבה יותר טוב מאיתנו מה טוב בעבורנו. הציפיה שהבעל יגיע רגוע יותר הביתה או יענה בצורה כזו או אחרת, ובייחוד הציפיה שיבין למה התכוונת בלי שתדברי – יוצר פער בתקשורת וחוסר הבנה הדדית, אכזבה והתכנסות או התפרצות. אמירת תודה על הבעל שיש לי שהוא בדיוק עבורי וכל שינוי בו לא יהיה טוב עבורי ונתנת לנו כוח להתמודד עם אי הבנות ופחות להתאכזב. כן ללמוד איך לדבר רגשות, לדעת איך לגשת לאדם בלי ליצור אצלו מנגנוני הגנה.

כל אחד מבני הבית צריך לעשות את התפקיד שלו, תפקיד האשה הוא מהותי מאוד ויקר מאוד. לא לחינם היא עיקר הבית. לכתחילה לקום בבוקר באמירת תודה מהלב על הקימה, הבעל, הילדים, הבית וכו'. כבר התחלנו יום עם פחות ציפיות למשהו אחר, כך קל יותר.. פחות אכזבות. ויותר שמח.

הסתכלות זו על החיים משמחת את השם כיוון שכאן מתבטאת נתינת האמון המוחלט בבורא עולם, שמה שיש לי זה הכי טוב ואני לא רוצה משהו אחר, כי זה וודאי לא טוב. שאומרים לבשר ודם תודה על מה שנותן יותר נעים לו לתת לנו שנית, קל וחומר לאבא האהוב שלנו שמתחזק את העולם כולו רגע רגע ובטח יהיה לו כיף יותר לתת לילדים שלו שיועדים לומר תודה! ובטח שווה לקבל מתנות מאבא כזה טוב... **שבת מבורכת!**



פנינים מהפרשה

וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם (מז-כח)

מסביר רש"י מה פרשה זו תסומה לפי שכשנפטר יעקב אבינו נסתמו עיניהם ולבם של ישראל מצרת השיעבוד אומר השפת אמת הרי קשה. נאמר במדרש כל זמן שאחד מן השבטים עוד היה חי לא היה כל שיעבוד אם כך איך אמר רש"י שנסתמו עיניהם מצרת השיעבוד? אלא מסביר. שיעבוד הגוף באמת לא היה אבל שיעבוד רוחני כבר התחיל מעתה, נסתרה האמת הפנימית, עד שהלב והעיניים לא היו רואים ומרגישים אלא רק את הצד החיצוני. והרי זו עיקר הגלות.

וַיֹּאמֶר לְיוֹסֵף הִנֵּה אֲבִיךָ חֹלֶה (מח-א)

ידועים דברי בגמרא שעד יעקב אבינו לא היו חולים בעולם, התפלל יעקב להקב"ה שיהיו חולים כדי שיוכלו לחזור בתשובה, ומיעקב התחיל חולי ככתוב "הנה אביך חולה". נאמר בג"מ, אדם המבשר בשורה רעה הריהו בכלל "ומוציא דבה הוא כסיל" אלא יש לספר את הדבר בצורה המשתמעת לשתי פנים, באופן שהלה יבין מאליה את הבשורה הרעה, כגון אם שואל: האם אבא חולה? ישיב לו: אמא חיה. יש להקשות, מדוע אמר כאן השליח ליוסף "הנה אביך חולה", והיה בכלל מוציא דיבה? הלא היה צריך לומר לו האחים בריאים הם וממילא היה יוסף מבין שהאב הנהו חולה? אלא כיוון שעד אז לא היתה בכלל מחלה בעולם, הרי אם היה השליח אומר לו שהאחים בריאים הם, היה יוסף מסיק שהאב כבר מת, לפי שהמושג מחלה היה זר לו לחלוטין, לפיכך היה עליו לומר בפירוש "הנה אביך חולה".

כִּן יִבְרָךְ יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר יִשְׁמַךְ אֱלֹהִים וְכַמְנָשָׁה (מח-כב)

למה יתברכו בני ישראל דוקא באפרים ומנשה ולא בשני שבטים אחרים? ברם יסודה של התורה כולה הוא שלא יתגאה אדם על חבירו ולא יקנא בו, משראה יעקב אבינו כי למרות ששייך את ידי והקדים את אפרים למנשה הבכור, בכל זאת לא נשטלתה גאוה על אפרים ולא קנאה על מנשה, כי אם נשארו שניהם כקודם. אמר שיהיו בני ישראל כך, ללא גאוה וללא קנאה, ובכן מה שאומר הכתוב "וישם את אפרים לפני מנשה" פירושו הוא על הברכה: "ישימך אלקים כאפרים וכמנשה" לפיכך יהיו ישראל מתברכים בהם, משום שעל אף אשר "וישם את אפרים לפני מנשה" לא השפיע על שניהם הדבר לרעה מה שלדאבון הלב לא היה אצל שאר האחים "ויקנאו בו אחיו".

אִישׁ אֲשֶׁר בְּנִקְרָתוֹ בֶּרֶךְ אֹתָם (מט-כח)

אומר הקול שמחה אפילו בשביל שמעון ולוי גם כן היתה זו ברכה, עצם הדבר שנטל מהם את המידה הארורה של כעס "ארור אפם כי עז" ברכה הוא, שכן "אין ארור מדבק בברוך" ו"וממילא נטילת מידה מגונה זו הינה הברכה הגדולה ביותר. **שבת שלום**

סיפור לשבת

לשיעור. נעמד הצדיק הזה על רגליו ואמר שהוא מתנצל שלא ידע מאלו הכללים, אבל תורה היא וללמוד אני צריך!

המגיד שיעור נעתר לבקשתו והמשיך את השיעור, כעבור חמש דקות הפלאפון של אותו צדיק החל לנגן גלין... גלין... גלין... כמוכן שמיד הוא שלף את הפלאפון וכיבה אותו.

המגיד שיעור הראה לו את אי שביעת רצונו והמשיך את השיעור. לא עוברות חמש דקות נוספות ושוב פעם גלין... גלין... גלין... סבלנותו של המגיד פקעה והוא הפסיק את השיעור. נעמד הצדיק הזה שוב על רגליו והתחנן על נפשו שהוא לא אשם, "כיבית את הפלאפון, זה ממש מעשה שטן, אני לא יודע היכן לשים את עצמי. תסלח לי!"

המגיד שיעור נעתר שוב לבקשתו והמשיך. והנה עוברות דקות ספורות והגלין גלין שלו החל לנגן. המגיד שיעור סגר את כל הספרים שהיו מונחים על השולחן וזעק "כך לא לומדים תורה!!!!" וסיים את השיעור.

הצדיק הזה נעמד על רגליו בפעם האחרונה ואמר, "אני לא מוכן שיהיה ביטול תורה על חשבונתי. גבי צר מלהכיל עיון כזה גדול". ולעיניהם המשתאות של כל

מאות המשתתפים הוא קם ויצא בבושת. זעק אותו בחור באותה לויה ואמר, "כולכם כאן שמעתם על הסיפור הזה, אבל פרט אחד אף אחד מכם לא יודע, שהפלאפון היה שלי!!!!" אני יושבת לידו והצדיק

הזה ראה שאני מסמיק ולקח את כל הביזיונות עליו כדי שאני לא אתבייש. וגעו כולם בבכייה! **שבת שלום.**

גדולי הדור מאורי דרכנו, מורים לכל שומעיהם שהדרך הטובה ביותר להינצל מהצרות רח"ל היא להיזהר בעניינים של בין אדם לחבירו, הבה ונראה עד היכן מאורי הדור מייסמים הם בפועל את הדברים.

בחודש אייר תשע"ג היתה לויה גדולה בירושלים של אחד מתלמידי החכמים שבדור, הרבה מגדולי ישראל כבדו את המנוח בהשתתפותם וכמובן שגם ספרד לו, באמצע ההספדים ניגש בחור ישיבה כבן עשרים וארבע לאחד מהבנים של הנפטר שעשה עליו רושם שהוא המכבד את הספדים, ופנה אליו בבקשה שהוא גם רוצה להספיד... אותו הבן אמר לו בתוקף שאין על מה לדבר, לתת לבחור צעיר להספיד אדם גדול בזמן שיש כאן הרבה תלמידי חכמים?! לא בא בחשבון. אמר לו אותו בחור בקול תקיף, אם תתן לי בצורה יפה מוטב. ואם לא, אני אקח בכח את המיקרופון ואספיד! לא היתה לאותו הבן ברירה, והוא ביקש את סליחת הציבור והרשות ניתנה, אותו בחור תפס את המיקרופון ופרץ בבכי שנמשך מספר דקות וכשנרגע מעט אמר, בשנת הרב"ט הנפטר הדגול נכנס לשיעור שמתקיים בירושלים בסדר טהרות, כאשר אחד מכללי הברזל הוא שצריך לבקש רשות להיכנס לשיעור, השיעור הזה מונה כשלוש מאות וארבעים משתתפים וכשמתיחל השיעור אין נכנס ואין יוצא הדלתות ננעלות!

מיותר לציין, שלשיעור כזה לא נכנסים עם פלאפון, מי שנכנס לשם עם פלאפון כמוהו כמכניס דבר אחר לבית המדרש!

אותו רב לא ידע את הכללים הללו, ונכנס בלי לקבל רשות. המגיד שיעור פתח את השיעור והנה הוא מגלה שיש כאן אחד שאינו מן הקרואים. באותו רגע הוא הפסיק את השיעור והמתין. כמה מהתלמידים ניגשו אליו ואמרו לו שצריך אישור להיכנס



המטר שלך לנצח נצחים



230 אנשים מאושרים כבר זכו ורכשו מטר בקרקע עולם לנצח נצחים, קרקע עליה יוקם בית המדרש הגדול בבני ברק,

על שמו ולזכרו הטהור של אבינו רוענו אור עולם
מרן רבינו עובדיה יוסף זיע"א



אילו זכויות יהיו במטר שלך?

- ◀ 1,500 איש בשבוע משתתפים בשיעורי תורה
- ◀ 85 אברכים עמלים בכולל רבנות ודיינות
- ◀ 24 שעות לימוד תורה בבית המדרש
- ◀ חלוקת מזון ליתומים ואלמנות
- ◀ הפצת תורתו של מרן רבינו עובדיה יוסף זיע"א

המטר שלך לנצח נצחים מחכה לך, לא כולם יזכו, נשארו עוד כמה מאות מטרים בודדים.

אולי אתה תהיה הזוכה המאושר?



כולל דיינות | שיעורי תורה
בימ"ד לתורה ותפילה
מרכז רוחני לקירוב בדרכו של מרן
חלוקת אוכל לעניים, יתומים ואלמנות

הנצח את יקירך
וקנה קניין נצח
במרכז הגדול המפיץ את
אור תורתו של מרן זיע"א

רחוב עוזיאל 41 בני ברק טלפון 03-8000770